

[Ragnhild Andersen.]

venstre ønsker at forhale denne sag, skal den ikke gennemføres. Hvad er det, det ærede medlem hr. Poul Møller vil have ændret ved folkepensionsforslaget, som han lige har været med til at vedtage ved anden behandling? Det ærede medlem vil først og fremmest have denne sag forhalet og udsat, så dens gennemførelse sinkes eller forhindres.

Jeg vil gerne minde om et par historiske kendsgerninger, der godt kan trænge til at blive trukket frem i dagslyset.

Vi sad i folkeforsikringskommissionen en årrække og forhandlede frem og tilbage. Det socialdemokratiske parti opstillede sin 30 års skitse, og det radikale venstre sagde: vi giver grønt lys for denne skitse. Og de meddelte yderligere, at nu skulle de to partier forhandle om denne sag. Der kom ingen forhandlinger i gang. Et par år eller i hvert fald 1½ år senere sagde et medlem af folkeforsikringskommissionen på et offentligt møde, at forhandlingsudvalget mellem de to partier ikke havde været indkaldt. Det generede ikke det ærede medlem hr. Poul Møller, at tingene gik så langsommeligt. Det var desværre rigtigt, at de to partier ikke holdt møder. I marts 1955 fremsatte kommunisterne et forslag her i tinget om en folkepensionsordning. På det første møde i folkeforsikringskommissionen derefter viste det sig, at nu var det radikale venstre og socialdemokratiet parat til i fællesskab at udarbejde et forslag til folkepension — det havde de ikke været tidligere — og de erklærede, at dette fællesforslag ville komme hurtigt. Hvad sagde det ærede medlem hr. Poul Møller så, da der endelig var mulighed for at få et forslag frem, som kunne samle flere partier? Nej, sagde han, ikke med det konservative folkepartis billigelse skal der gives tid til de to partier til at udarbejde et forslag — et forslag, som de ældre havde ventet på i årevis. Det skete ikke med de konservatives billigelse, at dette fællesforslag omsider efter års venten kom til verden. Sådan så det ud med det konservative folkepartis og det ærede medlem hr. Poul Møllers kærlighed til folkepengen, til den tryghed i alderdommen, som også hans parti har været med til at love de dårligst stillede. Derfor skal man ikke lade sig forlede af det ærede medlems ønske om at udskyde forhandlingerne så længe, at skægget gror ned i pul-

tene på dem, der sidder og forhandler i udvalget. Nej, de ældre venter på folkepensionen, og den må gennemføres, hvad enten det ærede medlem og hans parti og venstre vil gå med eller ej.

Bertel Dahlgaard: Det kan formentlig ikke have nogen hensigt på nuværende tidspunkt at uddybe disse forskellige synspunkter vedrørende besparelserne. Jeg skal derfor blot påpege, at den højtærede minister overfor tinget forleden dag og nu i dag har opstillet sit regnskab, og jeg kan — skal vi sige bebude en vis revision af dette regnskab. Det kan måske bidrage til, at en revision vil ske, men jeg tror dog, der er et andet forhold, der her vil komme til at virke betydelig stærkere, nemlig det, man forstår ved den økonomiske nødvendighed.

Jeg er iøvrigt enig med den højtærede finansminister i, at det ikke er nok, som man gør fra forskellige sider, at tale ud ad vinduet om besparelser; dermed følger også pligten til et fremsatte direkte forslag, og jeg var næsten chokeret ved at høre det ærede medlem hr. Lorentzen for lidt siden sige, at det ikke kunne være en oppositions opgave at stille forslag på dette område, det måtte være regeringens. Det kan dog forhåbentlig ikke være den almindelige mening i det høje ting. Jeg må tro, at det er sådan, at når en regering på områder som her har stillet sine forslag og man ikke mener, det er nok, mener, der er andre områder, der må tages med, så må det dog vel være oppositionens pligt at sige hvilke og hvor.

For mig er noget af det, der har vakt mest bekymring efter den ny grundlovs vedtagelse, dette, at man ligesom søger at forringe oppositionens ansvar. Jeg vil, så længe jeg kan, fastholde den tanke, at oppositionen i et parlament har nøjagtig samme ansvar for, at staten eller samfundet ikke lider skade, som regeringen har. Det er denne tankegang, der fra gammel tid har fundet sit udtryk i England i udtrykket: Hans Majestæts loyale opposition — det vil vist være mere stemmende med forholdene her i Danmark, hvis man indfører begrebet: folkestyrets loyale opposition.

Til den højtærede minister vil jeg så endnu kun føje den bemærkning, at den højtærede minister, som jo er så velbegavet,